Ιστορική Αναδρομή

Της ΚΑΛΛ. ΡΑΠΑΝΑΚΗ

Η ερμηνεία αλλά και η σκηνική προσέγγιση της Αριστοφανικής κωμωδίας όπως διατυπώθηκε από τις παραστάσεις του Θεάτρου Τέχνης σημάδεψε ανεξίτηλα θεωρητικά, εννοιολογικά αλλά και παραστασιολογικά το χώρο της Αρχαίας Κωμωδίας προσδίδοντάς του, με αδρές γραμμές, την υφή της ζωντάνιας, της ενέργειας και της δυναμικότητας η οποία είναι εγγενής στον Αριστοφανικό ποιητικό λόγο.

Η ιστορικής σημασίας σημαίνουσα αναβίωση των κωμωδιών του Αριστοφάνη από το Θέατρο Τέχνης στο Φεστιβάλ Επιδαύρου (25-26/06/04) έδωσε στους νεότερους καλλιτέχνες αλλά και θεατές ν' απολαύσουν σπάνια δείγματα δημιουργικής εργασίας, οίστρου και έμπνευσης.

Η σύνθεση και η σκηνοθετική επιμέλεια των αποσπασμάτων είναι των: Γ. Λαζάνη, Κ. Καπελώνη, Θ. Γράμψα. Η σύνθεση του σκηνικού και η ενδυματολογική επιμέλεια του Διονύση Φωτόπουλου. Η κινησιολογική επιμέλεια της Μαρίας Κυνηγού – Φλάμπουρα. Επιμέλεια – μουσική διδασκαλία χορικών του Φίλιππου Τσαλαχούρη ενώ ο Βασίλης Κανελλόπουλος επιμελήθηκε τους φωτισμούς.

Στα πλαίσια της παράστασης «Μισός Αιώνας Αριστοφάνης» παρουσιάστηκαν τα παρακάτω αποσπάσματα Αριστοφανικών κωμωδιών σκηνοθετημένες από τον Κάρολο Κουν: «Πλούτος» (1957), «Ορνιθες» (1962), «Βάτραχοι» (1966), «Λυσιστράτη» (1969), «Αχαρνής» (1976), «Ειρήνη» (1977), «Θεσμοφοριάζουσες» (1985).

Η Αριστοφανική κωμωδία ξαναγεννήθηκε ζωντανή, θεαματική, δυναμική, μεσ' από τις ιστορικής σημασίας παραστάσεις του Κάρολου Κουν

Υπό τη σκηνοθεσία του Γ. Λαζάνη τα εξής αποσπάσματα: «Ιππής» (1979), «Σφήκες» (1981), «Νεφέλες» (1991). Με τη σκηνοθετική υπογραφή του Μίμη Κουγιουμτζή: «Βάτραχοι» (1992) και «Πλούτος» (1994).

Στα προαναφερθέντα, επιλεγμένα αποσπάσματα, δέσποζε η φαντασμαγορία του Χορού, ο τόνος, ο ρυθμός και το ύφος του πανηγυριού, το ξεφάντωμα, το γέλιο, η υφή του αγροτικού γλεντιού όπου το κέφι, η χαρά και η ευθυμία έχουν μια αναπόσπαστη συνέχεια με τις μυρωδιές της φύσης. Μέσα σε αυτήν την ξέφρενη γιορτή αδιαμφισβήτητα ήταν παρών ο Αριστοφάνης. Ξεπρόβαλλε μεσ' από τα ζωηρόχρωμα εμπνευσμένα κοστούμια, λικνιζόταν στις νότες της μουσικής, ξεπρόβαλλε μεσ' από τις μάσκες και τα προσωπεία.

Με μια πορεία – σπουδή – μελέτη – έρευνα πάνω στις Αριστοφανικές κωμωδίες ο Κάρολος Κουν απέδειξε ότι το Αρχαίο Δράμα πάλλεται ανόθευτο και ζωντανό μεσ' από τις χιλιετίες και τα χρόνια. Ο Κουν έκανε θέατρο με πάθος. Οι αναγνώσεις των κωμωδιών του Αριστοφάνη υπό τη σκηνοθετική υπογραφή του Κουν σήμαιναν ότι όλες οι θεατρικές τέχνες, σκηνογραφία, κινησιολογία, υπόκριση, μιμική, μουσική, ήταν ενωμένες σε ένα σώμα μέσα σε μια συγκροτημένη ομάδα. Η σύμπνοια του συνόλου και η οργανωμένη δουλειά θαυματούργησαν μεσ' από τη συντονισμένη επίβλεψη του Δάσκαλου.

Αυτή η ιστορική αναδρομή σε τόσες σημαντικές παραστάσεις από το «Θέατρο Τέχνης» δείχνει το δρόμο στους νεότερους, υπογραμμίζοντας την ομαδική, πολυετή και συγκροτημένη μελέτη στο χώρο. Οχι φτιάξαμε θίασο για να πρωταγωνιστήσουμε και τελειώσαμε.